

IBDIS

We know

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, LIZ

Glusul pădurii / Liz Moore ; trad. din lb. engleză și note
de Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-431-5

I. Apetrei, Mihaela (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

GOD OF THE WOODS

Copyright © 2024 by Liz Moore, Inc.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

LIZ MOORE

GLASUL
PĂDURII

Traducere din limba engleză și note de Mihaela Apetrei

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Cuprins

I

Barbara*13*

II

Bear*103*

III

Dacă te-ai rătăcit*173*

IV

Vizitatorii*241*

V

Găsită*273*

VI

Supraviețuirea*341*

VII

Independența*449**Mulțumiri 573*

Louise

August 1975

Patul este gol.

Louise, supraveghetoarea – douăzeci și trei de ani, scundă, cu voce răgușită, jovială – stă cu tălpile goale pe dușumeaua negeluită, caldă, a cabanei denumite „Balsamina”, luând aminte la absența trupului pe care ar fi trebuit să-l vadă cuibărit în patul de jos, de lângă ușă. Ceva mai târziu, intervalul de zece secunde dintre percepție și deducție îi va servi ca dovadă pentru concluzia că timpul este un construct omenesc, că el poate accelera sau poate încetini în prezența emoțiilor, a substanțelor chimice din corp.

Patul este gol.

Singura lanternă din cabană – a cărei absență este folosită, chiar și pe timpul zilei, pentru a semnaliza că fetele din tabără sunt la toaletă – se află la locul ei, pe raftul de lângă ușă.

Louise se răsuțește încet în cerc, spunându-le pe nume fetelor prezente.

Melissa. Melissa. Jennifer. Michelle. Amy. Caroline. Tracy. Kim.

Opt fete. Nouă paturi. Numără iar și iar.

În cele din urmă, când nu mai poate să amâne momentul, lasă și ultimul nume să se ridice la suprafața minții: *Barbara*.

Patul gol este al Barbarei.

Închide ochii. Se imaginează întorcându-se, pentru tot restul vieții sale, în acest loc și în acest moment: o călătoare singuratică în timp, o fantomă bântuind cabana pe nume Balsamina, dorind să vadă apărând un trup acolo unde acum nu-i niciunul. Dorindu-și ca fata însăși, Barbara, să intre pe ușă. Să spună că a fost la baie, că a uitat regula de a lua lanterna cu ea și să se scuze pe un ton dezarmant, cum mai făcuse și altă dată.

Dar Louise știe că Barbara nu va face nimic din toate astea. Simte, din motive pe care nu le poate articula, că Barbara a dispărut.

Tocmai ea, dintre toate fetele venite în tabără, își spune Louise. Dintre toate fetele, tocmai ea să dispară.

La 6.25 dimineața, Louise dă iar la o parte draperia care separă de restul cabanei spațiul pe care-l împarte cu Annabel, instructoarea sportivă. Annabel are șaptesprezece ani, vine din Chevy Chase, Maryland, și este balerină. Ea se apropie mai mult ca vârstă de fetele din tabără decât Louise, dar se ține cu nasul pe sus și aruncă în stânga și-n dreapta tot felul de ironii, asigurându-se, în general, că toată lumea recunoaște granița fermă dintre treisprezece și șaptesprezece ani – o graniță transformată în manifest de peretele din scânduri care separă încăperea principală a cabanei de colțul supraveghetorelor.

Louise o scutură pe Annabel, încercând s-o trezească. Annabel mijeste ochii spre ea. Îndoaie cotul peste ochi, într-un gest dramatic. Adoarme îndată la loc.

Louise își dă seama de ceva: o izbește în nări mirosul de bere digerată. Presupusese că de la ea vine – din propria piele, din propria gură. Categorie băuse destul seara trecută, încât să simtă efectele dimineață. Dar, aplecată deasupra lui Annabel, se întreabă dacă mirosul acela, de fapt, nu venea din jumătatea de cameră a fetei.

Lucru care o îngrijorează.

– *Annabel*, șoptește Louise. Recunoaște, în propria voce, tonul din glasul mamei ei. Și, într-un fel, chiar se simte ca mama ei – o mamă rea, o mamă iresponsabilă – în relația cu această fată.

Annabel deschide ochii. Se ridică în capul oaselor și se cutremură pe loc. Întâlnește privirea lui Louise și face ochii mari, apoi pălește brusc.

– Cred că o să vomit, spune ea – prea tare. Louise o șușuie, apucând în același timp primul recipient care-i vine la mână – o pungă goală de chipsuri de cartofi, abandonată pe jos.

Annabel se întinde să ia punga. Vomită. Ridică apoi capul, icnind, mârâind pe ton jos.

– Annabel, repetă Louise. Ești cumva mahmură?

Annabel scutură din cap. Înfricoșată.

– Eu cred, eu... dă ea să spună, dar Louise o șușuie din nou, așezându-se de această dată pe pat, lângă ea, numărând în minte până la cinci, așa cum făcea și când era mică. Antrenându-se să nu reacționeze pe loc.

Lui Annabel îi tremură bărbia.

– Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit, șoptește ea.

– Ai ieșit cumva aseară? întreabă Louise. Annabel?

Fata se uită la ea. Își face socoteli în minte.

– Este important, insistă Louise.

În mod normal, are răbdare cu instructoarele sportive care sunt în grija ei. Are experiență în a le asista la primele mahmureli. Nu o deranjează când se mai răsfată și ele și ies câte o seară în oraș. Anul acesta, ca șefă a supraveghetorelor, a mai trecut cu vederea comportamente pe care le-a socotit inofensive. Participă chiar și ea, când consideră că momentul e potrivit. Dar, altminteri, ține bine frâiele; la începutul verii, primei supraveghetore care nu a reușit să se trezească la timp, după o noapte de chef, i-a fost interzisă participarea la

următoarele petreceri, iar acesta a părut un exemplu suficient pentru ca niciuna din celelalte fete să nu repete greșeala.

Până acum. Fiindcă noaptea trecută, când Louise a ieșit să se distreze, era rândul lui Annabel să rămână de serviciu. Iar Annabel se pare că nu și-a îndeplinit sarcina.

Louise închide ochii. Parcurge evenimentele din seara precedentă.

În sala comună a fost o mică petrecere cu dans: petrecerea de final de tabără, la care trebuie să participe toți supraveghetorii, toți copiii din tabără și toți instructorii sportivi. Își amintește că, la un moment dat, a observat parcă lipsa lui Annabel – a căutat-o din priviri și nu a găsit-o, așa ceva –, dar Louise este sigură că până la finalul petrecerii fata a revenit în sală.

Pentru că, la unsprezece noaptea, când Louise a făcut repede o numărătoare, Annabel era acolo, împreună cu nouă dintre fetele mici – da, nouă – care i-au făcut cu mâna lui Louise, pline de drăgălășenie, în semn de noapte bună. Încă le vedea din spate, îndreptându-se în grupulețe spre cabana Balsamina.

A fost ultima dată când le-a văzut. Louise, convinsă că Annabel rămăsese să le supravegheze, s-a dus să se distreze și ea.

În continuare, încearcă să-și aducă aminte paturile fetelor când a intrat în vârful picioarelor în cabană, spre dimineață, la destule ore după ce se dăduse stingerea. Cât trebuie să fi fost ceasul – două dimineața? Trei? În minte îi revin doar frânturi de imagini: Melissa R. cu gura căscată, brațul lui Amy atârând moale spre podea. Dar Barbara nu e nicăieri prin aceste amintiri. Nici absența ei.

În schimb, se remarcă o altă amintire: John Paul, în Luminiș, dând ca apucat din mâini mai întâi spre ea, apoi spre Lee Towson. John Paul, cu abordarea lui de puști bogat

pus pe bătaie, arătându-și pumnii de parcă urma să intre în ring. Lee, sălbatic și bătaios, rămas încă în șorțul pe care-l purtase la servirea cinei. A rezolvat-o repede cu John Paul, lăsându-l lat la pământ, cu privirea în crengile de deasupra capului, clipind absent și neîncrezător.

O să aibă necazuri azi. Mereu se întâmpla așa când lui John Paul îi intra în cap ideea că ea își bate joc de el.

Ca să se știe: de data asta, chiar nu era cazul.

Annabel încearcă să tragă aer în piept. Își acoperă ochii cu mâna.

– Ai idee unde e Barbara? o întreabă Louise. Scurt și la obiect. Nu mai rămăsese mult timp. În curând fetele din camera de alături vor începe să se trezească.

Annabel pare confuză.

– Van *Laar*, adaugă Louise și apoi repetă, ceva mai încet. Fata de la noi din tabără.

– Nu, răspunde Annabel și se prăbușește pe spate, în pat.

Chiar în acel moment, firește, răsună semnalul de deșteptare venit prin difuzoarele atârdate în copaci în toată tabăra – ceea ce înseamnă că, de cealaltă parte a peretelui de scânduri, opt fete de doisprezece și treisprezece ani încep să se trezească fără tragere de inimă, scot zgomote mici, expiră și oftează, ridicându-se într-un cot.

Louise face ture prin încăpere.

Annabel, încă la orizontală, o privește cu atenție – începând să înțeleagă care e problema.

– Annabel, continuă Louise. Trebuie să răspunzi cinstit. Ai ieșit iar seara trecută? După ce s-a dat stingerea?

Annabel pare să-și țină respirația. Apoi expiră. Dă din cap. Louise observă că are ochii plini de lacrimi.

– Da, am ieșit, confirmă ea.

În voce i se simte un tremur copilăresc. Rareori a dat de belea în viață: Louise e sigură de asta. Este o persoană căreia, de când s-a născut, i s-a spus ce valoare are pe lumea asta. Felul cum îi face pe alții fericiți. Acum plânge de-a binelea, iar Louise se străduiește din răspuțeri să nu-și dea ochii peste cap. De ce-ar trebui să se teamă Annabel? Ea nu riscă nimic. Are șaptesprezece ani. Cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla este să fie dată afară și expediată la părinții ei bogați – care sunt prieteni, de fapt, cu proprietarul taberei. Și care sunt, chiar acum, oaspeți în casa acestuia, aflată în apropiere. Pe de altă parte, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla lui Louise – *adultă*, își spune ea apostrofându-se – cel mai rău lucru care i se poate întâmpla este... în fine. Nu-ți mai învârti totul în minte, își spune ea. Rămâi în prezent și gata.

Louise se apropie din nou de draperie. O trage încetisor, aruncând priviri furișe către Tracy, colega Barbarei din patul de sus; o copilă tăcută, care a rămas încremenită pe la jumătatea scării, observând, se pare, care era problema.

Louise lasă draperia să cadă.

— A dispărut? întrebă Annabel, făcând-o pe Louise s-o sușuie din nou.

— Nu spune *a dispărut*, o muștră ea. Spune că nu-i în patul ei.

Louise cercetează cămăruța, căutând dovezi despre cum s-au purtat amândouă noaptea trecută. Găsește ce căuta într-o pungă de hârtie cafenie: o sticlă goală de bere pe care a băut-o pe drumul de întoarcere din Luminiș; chiștocul unui joint pe care l-a fumat la un moment dat; punga de chipsuri plină cu vomă, pe care o ține între două degete înțepenite.

— Mai este ceva ce n-ai vrea să fie găsit? o întrebă ea pe Annabel, care scutură din cap.

Louise leagă punga de gunoi, o împătorește, o strânge bine.

— Ascultă ce-ți spun, începe ea. S-ar putea să trebuiască să intri de serviciu în tabără, în dimineața asta. Încă nu știu sigur. Dar, dacă se întâmplă, ai grijă să scapi de punga asta. Pur și simplu, du-o în țarcul pentru tomberoane, în drum spre micul-dejun. Trebuie să dispară. Ești în stare?

Annabel dă din cap, încă verde la față.

— Iar acum, îi spune Louise, stai aici. Nu ieși pentru o vreme. Și nu...

Ezită, căutând cuvinte care să sune serios, dar să n-o incrimineze. La urma urmelor, vorbește cu o copilă.

— Și deocamdată nu spune nimănui nimic despre noaptea trecută. Lasă-mă să mă gândesc la niște chestii.

Annabel nu-i răspunde.

— OK? insistă Louise.

— OK.

O să cedeze imediat, își spune Louise. Va mărturisi fără opreliști oricărei autorități tot ce s-a întâmplat și tot ce știe. Va plânge pe umerii mamei și tatei, care probabil nu pricep nici măcar o iotă din poemul după care și-au numit fiica, și va fi consolată de ei, își va relua lecțiile de balet, iar la anul școala unde se pregătește o va înscrie pe lista de așteptare pentru Vassar, Radcliffe sau Wellesley, se va mărita cu băiatul ales de părinții ei – îi mărturisise Louisei că au deja pe cineva în minte – și nu se va mai gândi în veci de veci la Louise Donna-dieu sau la soarta pe care-o va îndura ea, sau la dificultățile pe care le va avea, pentru tot restul vieții ei, să-și găsească un job, să-și găsească o casă, să-și întrețină mama, care de șapte ani nu mai poate sau nu mai vrea să lucreze. Să-și susțină fratele mai mic, care la cei unsprezece ani ai lui n-a greșit cu absolut nimic, ca să merite viața grea ce i-a fost hărăzită.

În fața ei, Annabel vomită iar. Se recuperează.

Louise își pune mâinile în șolduri. Respiră. Ia-o încet, își spune ea.

Se îndreaptă de umeri. Trage draperia. Începe treaba mimând ignoranța și surpriza în fața acestui mic grup de fete care – își înghite rușinea ca pe o pilulă – o privesc ca pe un model, o admiră, vin adeseori la ea pentru sfat și protecție.

Pășește în partea lor de cabană. Se preface că cercetează paturile. Se încruntă, simulând confuzia.

— Unde e Barbara? le întreabă ea pe un ton voios.

Tracy

Cu două luni în urmă

Iunie 1975

La sosirea în tabără, fetelor li s-au comunicat trei reguli.

Prima viza mâncarea adusă în cabană, felul cum este consumată și depozitată (ordonat; curat).

A doua se referea la înot: o activitate ce nu trebuia făcută, sub nicio formă, solitar.

A treia – cea mai importantă, după cum se putea observa și din felul cum era afișată, cu majuscule, în câteva locuri unde să o poată vedea toată lumea – era **DACĂ TE RĂTĂCEȘTI, AȘAZĂ-TE PE JOS ȘI STRIGĂ.**

La momentul respectiv, acest avertisment i s-a părut lui Tracy aproape amuzant. În aceeași seară, la focul de tabără, mesajul a mai fost repetat o dată; li s-a explicat logica lui. Dar, așa cum li l-au prezentat atunci, direct, succint, de către un bărbat înalt care înșira vorbele fără punctuație sau emoție – fraza aceea a făcut-o să se uite în altă parte și să-și înghită un răs nervos. **DACĂ TE RĂTĂCEȘTI, AȘAZĂ-TE PE JOS ȘI STRIGĂ.** A încercat să-și imagineze situația: să se așeze pe jos chiar acolo unde se afla. Să deschidă gura. Să strige. Ce fel de sunet, s-a întrebat ea, i-ar ieși pe gură? Ce cuvânt sau ce cuvinte? *Ajutor? Ajutați-mă? Doamne ferește – Vă rog, găsiți-mă?* Era stânjenitor fie și numai să se gândescă la asta.

Tatăl ei o plătitese ca să participe.

Doar de atâta a fost nevoie, după o săptămână de negocieri care s-au sfârșit cu o înfruntare în camera ei: bani gheață, o sută de dolari – jumătate din sumă o aștepta la întoarcerea din tabără.

Ce voise să facă pentru ea însăși în această vară fusese destul de simplu: își dorise să petreacă toată ziulica în livingul casei victoriene din Saratoga Springs, pe care ai ei o închiriau în sezonul de curse, de un deceniu încoace. Își dorise să coboare storiile pe jumătate, să orienteze spre ea toate ventilatoarele din casă, să se întindă pe canapea și să nu se ridice decât ca să-și pregătească ceva sofisticat de mâncare. Și voia să citească: cititul era chestia importantă.

Asta îi fusese rutina în ultimele cinci veri. Sperase ca nici vara lui 1975 să nu fie altfel.

În schimb, taică-său – divorțat de mama ei de mai puțin de un an – se căpătuisese foarte repede cu o iubită, cu o casă de închiriat și mai șmecheră și cu ideea că Tracy n-ar trebui să zacă toată vara neavând nimic de făcut. Sau cel puțin asta îi spusese ei în miez de iunie, după ce o luase din casa mamei, aflată în Long Island. (Nu a putut să nu observe că tata a așteptat să-i dezvăluie acest plan după ce parcurseseră deja mai mult de jumătate din drumul spre Saratoga). Adevăratul motiv, credea Tracy, era că își dorea să scape de ea în următoarele două luni. Așa încât mai-sus-menționata iubită să poată domni liniștită peste reședință fără o adolescentă îmbufnată, de doisprezece ani, care să i se încurce printre picioare. De ce se mai luptase să obțină custodia peste vară, se întreba Tracy, dacă nu-l interesa decât să-i întoarcă spatele și o să o trimită de-acasă?

Nici măcar nu se obosise s-o ducă el însuși în Tabăra Emerson. Îi încredințase sarcina aceasta Donnei Romano, iubita lui, rămasă pentru Tracy doar un nume și-un prenume.

– E zi de cursă, îi spusese tata când Tracy îl încolțise pe coridor, implorându-l să vină cu ea. Trebuie să mă duc la Belmont. Răzgânditul aleargă la ora două.

Tatăl ei era fiu de jocheu, dar crescuse prea înalt ca să-i calce pe urme. În schimb, devenise călăreț de antrenament, apoi dresor, apoi proprietar de cai, iar circumstanțele vieții lor se schimbaseră cu fiecare job deținut de el. La nașterea lui Tracy, locuiau toți trei într-o rulotă parcată pe aleea de acces spre casa bunicii materne. Acum locuiau într-o casă nouă și spațioasă, cu poartă argintie, din Hempstead, New York. Sau, mă rog, Tracy și mama ei locuiau acolo.

– Cum ar fi să vorbim măcar despre asta, a cerut ea, însă tatăl clătinase din cap și îi pusese implorator palmele pe umeri. Tracy observase dintr-odată că se priveau ochi în ochi: ea și tata. Trecuse recent printr-un puseu de creștere în care se înălțase aproape până la 1,80, iar asta o făcea să se cocoșeze când stătea în picioare.

– Cică locul ăsta e trăsnet. Adică o nebunie de fiță, a spus tata – aceleași două descrieri jenante pe care le folosise și când venise cu propunerea. Fac prinsoare că o să-ți placă tare de tot.

Tracy s-a răsucit spre fereastră. Afară, a văzut-o pe Donna Romano ajustându-și sutienul și cercetându-și chipul în geamul mașinii – o Stutz Blackhawk nouă, cu covorașe mițoase și un motor al cărui răget îi amintea lui Tracy de vocea tatei. „Ultimul răcnet”, spusese el când o luase din Hempstead. Fetei i se părea că, în viața tatălui ei, toate erau noi. Casa închiriată, iubita, puiul de pechinez, mașina. Tracy era ultimul lucru vechi de pe traiectoria lui; și chiar și pe ea se pregătea s-o trimită departe.

După cum s-a dovedit, Donna Romano suda țigările. Între fumuri, îi punea lui Tracy întrebări despre viața ei, din lista pe care evident că și-o făcuse special pentru această călătorie. Când nu era ocupată să-i răspundă, Tracy o privea pe